

42. Такожде са достойни за хуленіе нѣкои бащи, кои-то забраватъ должността си, дѣца-та си като придадатъ на учители-те всеконечно, пакъ нещатъ нити да ги слѣшатъ, нити да ги прегледатъ, да видатъ цю учатъ. Онн са должни по вечи отъ време до време сами сосъ свои-те дѣца да праватъ испытаніе, и да се не оставатъ само на поученіе-то учителско: понеже и они ще покажатъ тогава по големо прилѣжаніе на сынове-те имъ, то естъ, ще мыслатъ, зацо ще даватъ многократно отвѣтъ. Тѣка воистиннѣ прилича онова учтиво слово, на едного кочіашина ¹⁾: Господарово-то око прави коніе-те дебели. Найпаче (по вечи) са должни бащи-те да упражнаватъ сынове-те си въ паметствованіе [запомнованіе]; понеже сосъ него се наѣчатъ да зематъ сичко-то онова, цю-то учатъ: ради тека са назовавали поетите паметствованіе-то майка на наѣки-те,

¹⁾ Той кочіашинъ е билаз Персіанинъ, какво-то пише Арістотель въ втора-та книга о икономии.